

MÓZES ELSŐ KÖNYVE

8-9. FEJEZET

„Megemlékezék azonban az Isten Noéről” (Károli).

Hadd mondjam el, hogy Isten egy pillanatra sem feledkezett el Noéről! Tudatosítanunk kell, hogy a Biblia Isten jellemét és tetteit emberi szavakkal írja le, vagyis olyan kifejezésekkel, amelyek elsősorban az emberre vonatkoznak, és az emberi szókincs részei. Ez bizony nem a legjobb megoldás, de mit csináljunk, ha csupán ezek a szavak állnak rendelkezésünkre! Emberi szavakkal azonban nem írható le megfelelően sem Isten szentsége, sem pedig jelleme és tettei. Amikor Pál elragadtatott a harmadik égit, „*olyan kimondhatatlan beszédek hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania*” (2Kor. 12:4). Pál tehát azt mondja, vétek lenne szavakba önteni az ott látottakat, mert nincs az az emberi nyelv, amely hüen visszaadná mindazt. Akárhogy is próbálná elmagyarázni, szavai olyan szegényes képet festenének a látottakról, hogy vétek lenne akár csak megpróbálni is. De gondoljunk csak bele, hányszor ütközünk mi is az emberi nyelv határaiba! Hiszen hogyan is lehetne hüen jellemezni a csodálatos tengerpartot Waikiki-nél, a Hawaii-szigeteken? Hogyan is lehetne hüen leírni a lélegzetelállító arizonai naplementét, vagy a Grand Canyont? Milyen szegényesen fogalmazunk! Meg van kötve a kezünk, mert csak az emberi nyelv szavaira támaszkodhatunk.

„Megemlékezék pedig az Isten Noéről” – nem mintha egy pillanatra is elfelejtkezett volna róla! Pusztán arról van itt szó, hogy Isten a nyolcadik fejezetben újra Noéra koncentrált. Isten mindvégig vigyázott a bárkára, amíg az a vizeken hanykolódott hosszú hónapokon át. „*Isten azonban nem feledkezett meg Noéről, sem azokról az élőlényekről, azokról az állatokról, amelyek vele voltak a bárkában. Szelet bocsátott Isten a földre, és a víz apadni kezdett*” (1. vers). Először ekkor támadt erős szél a földön. Az özönvíz előtt víztakaró ölelte körül a földet, amelynek köszönhetően valószínűleg szinte az egész földet dzsungel borította, és nem voltak sivatagos területek. A szárazföld és a víz aránya is kiegyenlítettebb lehetett, a bolygónk pedig sokkal zöldebb. A földet körülölelő víztakaró mérsékeltébb éghajlatot eredményezett mindenütt a világon: akkor még nem léteztek sarki jégsapkák, a sarki területeket ugyanis szintén dzsungel borította. Az özönvízzel azonban a víztakaró is eltűnt, a légkör páratartalma jelentősen csökkent, így megjelentek a sarki jégsapkák és a gleccserek. A sarki területeken hidegebb éghajlat kezdett uralkodni, míg az Egyenlítő övét forróság jellemezte: a hideg és meleg egymásra gyakorolt hatása pedig légáramlatokat eredményezett - „szelet bocsátott Isten a földre.” Az özönvíz előtt nem ilyen feltételek uralkodtak a földön. Az özönvíz előtt nem dúltak viharos szelek, nem is dúlhattak. Mérsékelt volt az éghajlat, és ha volt is légmozgás, az legfeljebb enyhe fuvallat lehetett. Ezen a ponton azonban erős szél

támadt, a víz pedig apadni kezdett – visszahúzódott az óceánok medrébe. Egyre hatalmasabb víztömeg halmozódott fel az alacsonyabban fekvő területeken, az óceánok medrében, így egyre nagyobb nyomás nehezedett a földkéregre, a földkéreg pedig a nyomás alatt helyenként felgyűrődött. Így kezdett magasabbra emelkedni a Himalája, a Mount Everest, és az Andok, így jöttek létre hatalmas hegyláncok. A föld abban az időszakban drámai eseményeknek lehetett tanúja: az óceánok óriási nyomással nehezednek a földkéregre, a földkéreg felgyűrődik, közben vulkanikus tevékenység is zajlik, hatalmas hegyláncok alakulnak ki, illetve kialakulnak a tengerek és az óceánok is jelenlegi formájukban, és összességében jelentősen megváltozik földünk arculata, amíg Noé ott ült a bárkában, amely megfeneklett az Ararát tetején. Hadd hívjam fel figyelmeteket Immanuel Velikovsky könyvére, melynek címe *Earth in Upheaval*. Könyvében Velikovsky részletesen leírja, hogyan jött létre az Andok a földkéreg felgyűrődésével mintegy 5-6 ezer évvel ezelőtt. A Himalája létrejöttét is leírja, amely körülbelül az Andokkal egyidőben kezdett a magasba emelkedni. Velikovsky könyve tehát érdekes beszámoló az egyes hegyláncok kialakulásáról a földkéreg felgyűrődése nyomán. Az is érdekes, hogy magasan az Andokban olyan települések maradványaira bukkantak, ahol a lakók például kukoricát termesztettek. A maradványokat azonban olyan területeken találták, amelyek túl magasan fekszenek ehhez a mezőgazdasági tevékenységhez. Mindez arra utal, hogy az említett települések eredetileg alacsonyabb tengerszint feletti magasságban helyezkedtek el, a földkéreg felgyűrődésével azonban magasabbra kerültek – olyan magasra, hogy az emberek nem folytathatták addigi tevékenységüket, és végül el is hagyták otthonukat, hogy alacsonyabban fekvő területekre költözzenek. Számos bizonyíték szól emellett, és ez is részét képezi azoknak a drámai eseményeknek, amelyek az özönvíz után felforgatták a világot, és megváltoztatták annak arculatát.

„Bezárultak a mélység forrásai és az ég csatornái, megszűnt esni az eső az égből” (2. vers). Vége van tehát az özönvíznek, lassan kezd felszáradni minden. „Azután a víz egyre jobban visszahúzódott a földről, és százötven nap múlva leapadt a víz. A bárka pedig a hetedik hónap tizenhetedik napján megfeneklett az Ararát-hegységben” (3-4. vers). Az Ararát-hegység a legmagasabb hegység azon a környéken – 5165 m magas. Ez azt jelenti, hogy minden egyesült államokbeli hegységnél magasabb, ez alól pedig csupán a Mount McKinley képez kivételt Alaszkában. Noé a második hónap tizenhetedik napján ment be a bárkába, a bárka pedig a hetedik hónap tizenhetedik napján feneklett meg az Ararát-hegységben. Állítólag a bárkát megtalálták – számos könyv is született ebben a témában. Számos történet is szól a bárkáról, egyes történetek a Marco Polo előtti időkbe nyúlnak vissza, bár maga Marco Polo is megemlíti a bárkát írásaiban. Érdekes, hogy az Ige egy 150 napnak megfelelő 5 hónapról beszél, ez pedig arra utal, hogy eredetileg egy évben 360 nappal számoltak, illetve 12 harmincnapos hónappal. Az ősi feljegyzésekben pedig valóban mind 360 napos éveket találunk. Mai megfigyeléseink szerint a Föld 365

nap, 9 óra, 56 perc és hat egyszázad másodperc alatt kerüli meg a Napot óramű pontossággal, minden évben. Ez az öt és egynegyed nap azonban mindössze tíz év leforgása alatt teljesen összezavarta volna a naptárban az évszakokat. Az ősi feljegyzésekben tehát valószínűleg nem azért számoltak 360 napos évekkel, mert rosszul kalkuláltak, hanem mert abban az időben a Föld még valóban 360 nap alatt kerülhette meg a Napot. Azután megváltozott a Föld pályája, a keringési idő pedig valamennyivel meghosszabbodott. Erre Józsué idejében kerülhetett sor, amikor az Igében azt olvassuk, hogy „veszteg maradt a nap” (Józsué 10:13). Azon a ponton megváltoztak a naptárak, és többé nem 360 napos évekkel, hanem 365 napos évekkel számoltak, és megjelentek a szökőévek. Egyes népek másképpen alkalmazkodtak a változásokhoz, de végül mindenki áttért a 365 napos év időszámítására. Érdekes, hogy a bibliai prófécia is egy 360 napos évvel számolnak. Immanuel Velikovsky egy másik, *Ütköző világok* (Worlds in Collision) című könyvében részletesen leírja, hogy kezdetben az egyiptomiak, az indiaiak, a kínaiak, a babiloniak (a babiloni naptár hosszú ideig ragaszkodott a 360 napos évekhez) és az inkák is úgy tartották, hogy egy év 360 nappól áll. Egy bizonyos ponton azonban megváltozott a Föld keringési pályája. Velikovsky feltételezése szerint erre akkor került sor, amikor a Vénusz bolygó megjelent naprendszerünkben. Velikovsky a Vénusz megjelenésével magyarázza a Bibliában felsorakoztatott egyiptomi csapásokat. Velikovsky szerint egészen pontosan akkor módosult a Föld keringési pályája, amikor a Vénusz egy második alkalommal is felbukkant a naprendszerben, és ráállt a Nap körüli pályára. Akkortájt drámai események rázták meg a földet. Józsué leírja, hogyan dobálta meg Isten a mennyből óriási kövekkel az ellenséget – Velikovsky szerint a Vénusz darabkái lehettek ezek, amelyek a Földre hullottak. Véleménye szerint pedig a Józsué által emlegetett hosszú napot az okozta, hogy a Vénusz nagyon közel haladt el a Földhöz, mielőtt a Nap körüli pályájára ráállt volna. Velikovsky elmélete igencsak érdekes, és mostanában a tudósok is egyre többen figyelnek fel rá.

Mózes első könyvében tehát 5 hónap 150 napnak felel meg, vagyis abban az időben egy évben 360 nappal számoltak. És ahogy azt már említettem, a prófécia is erre az időszámításra épülnek, ami azért is érdekes, mert ez alapján mi jelenleg, az 1970-es években, a hatezredik évben járunk. *„A víz állandóan fogyott a tizedik hónapig. A tizedik hónap első napján láthatókká váltak a hegyek csúcsai”* (5. vers). A víz tehát kezd visszahúzódni, leülledik az óceánok és tengerek medrében, a megemelkedett nyomás hatására pedig – mint azt már említettem – felgyűrődik a földkéreg, hatalmas hegyláncok jönnek létre, a hegyek magasabbra emelkednek, így a csúcsok a tizedik hónapban kezdenek egyre inkább láthatóvá válni. *„Negyven nap múlva kinyitotta Noé a bárka ablakát, amelyet csinált, és kiengedett egy hollót. Az újra meg újra kirepült, meg visszatért, amíg föl nem száradt a víz a földről. Kiengedett egy galambot is, hogy lássa: vajon leapadt-e a víz a föld felszínéről. De a galamb nem talált helyet a lábának, hogy leszállhasson, ezért visszatért hozzá a bárkába, mert víz borította az egész föld színét. Ő pedig*

kinyújtotta a kezét, megfogta és bevette magához a bárkába. Várakozott még újabb hét napig, és ismét kiengedte a galambot a bárkából. Estére megjött hozzá a galamb, és ekkor már egy leszakított olajfalevél volt a csőrében. Ebből tudta meg Noé, hogy a víz lepadt a földről. Várakozott még újabb hét napig, és kiengedte a galambot, de az már nem tért vissza hozzá. A hatszázegyedik esztendőben (vagyis Noé életének hatszázegyedik esztendejében, hiszen Noé életének hatszázadik évében ment be a bárkába), az első hónap első napjára fölszikkadt a víz a földről. Ekkor Noé eltávolította a bárka födelét, és látta, hogy már megszikkadt a föld színe. A második hónap huszonhetedik napjára megszáradt a föld” (6-14. vers). „Ekkor így szólt Isten Noéhoz: Jöjj ki a bárkából feleségeddel, fiaiddal és fiaid feleségeivel együtt! Mindenféle élőlényt, amely csak veled van: madarat, állatot és minden földi csúszómászót hozz ki magaddal, hadd nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön! Kijött tehát Noé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel együtt. Minden élőlény, minden csúszómászó, minden madár, minden, ami mozog a földön, csoportonként kijött a bárkából” (15-19. vers). Noé és családja tehát 370 napot, vagyis 1 évet és 10 napot töltött a bárkában. Képzelem, hogy addigra szinte már megőrültek! Ott voltak a zárt bárkában 370 napon át! Gondoljunk csak bele, milyen problémákkal küzdhettek: a sok állatot nemcsak el kellett látniuk élelemmel, hanem takarítaniuk is kellett az állatok helyét. El tudom képzelni, hogy a mennyben Noé érdekes történeteket mesél majd nekünk életének erről az időszakáról. „Azután oltárt épített Noé az Úrnak, és vett minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és égőáldozatokat mutatott be az oltáron” (20. vers). Ne feledjük, hogy Noé Isten utasítása szerint hét párat vitt a bárkába a tiszta állatokból, a házasított állatokból, míg más állatokból egy párat. Később, amikor Mózes harmadik könyvéhez érünk, és tanulmányozzuk a különféle áldozati fajtákat, látni fogjuk, hogy az égőáldozat az ember odaszántságát, Isten melletti elkötelezettségét jelképezte. Létezett ezen kívül békeáldozat is, amely az Istennel való közösségről szólt, illetve vétekáldozat. Itt azonban Noé égő áldozatot mutat be annak jeléül, hogy odaszánja magát az Úrnak. Ez volt az első dolog, amit Noé tett, miután kilépett a bárkából.

„Amikor az Úr megérezte a kedves illatot, ezt mondta magában az Úr: Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem” (21. vers). Az Úr megérezte a kedves illatot – vagyis érezte a rostonsült hús illatát. Isten szereti ezt az illatot, és ami azt illeti, és is! Isten azonban ebben az igeversben azt is kijelenti, hogy az ember szívének szándéka gonosz ifjúságától fogva. Miért van ez? Miért ifjúságunktól fogva? Azért, mert bűnös természettel jövünk a világra. Az Igében azt olvashatjuk, hogy Isten „tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk” (Zsolt. 103:14). Isten tudja, hogy gyengék vagyunk, ezért ő maga erősít meg bennünket. Nem rejtőzhetünk el azonban Isten kijelentése mögött, hogy bűnös természettel születtünk. Nem vonhatunk vállat, és nem mondhatjuk, hogy ilyenek vagyunk, és kész, nem tehetünk róla, így születtünk, porból lettünk, akkor hát miért ne adnánk be

derekunkat testies vágyainknak? Soha nem használhatjuk ezt kifogásként. Pusztán annak a ténye, hogy Isten tudja, porból vagyunk, és szívünk szándékai gonoszak, még nem jelenti azt, hogy Isten elnézi a gonosztságot. Ehelyett inkább Isten lehetővé tette számunkra, hogy szellemi értelemben újjászülessünk, és az ő erejéből élhessünk. „*Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka*” (22. vers). Isten ezt akkor kijelentette, Isten szavai pedig ma is érvényesek. Hiszen ma is ezt tapasztaljuk: a búza, amit korábban elvetettek, csaknem készen áll már az aratásra. Mind a mai napig van nappal és éjszaka, vetés és aratás, hideg és meleg – persze itt Dél-Kaliforniában néha összezavarodik minden, és májusban van hideg, januárban pedig meleg, de azért alapvetően nálunk is változnak az évszakok, van nyár és van tél is. Mindez Isten szövetségét jelképezi.

Kilencedik fejezet: „*Isten megáldotta Noét és fiait, és ezt mondta nekik: Szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be a földet!*” (1. vers). Amit korábban Ádámnak parancsolt Isten, most azt parancsolja Noénak. Nem meglepő, hiszen előről kezdődik minden. Az emberek, Ádám leszármazottai, Noé fiai és menyei kivételével mind elpusztultak. Így hát újra kezdődik minden – Noé leszármazottaira vár a feladat: szaporodjatok, sokasodjatok! Isten azt parancsolja nekik, hogy népesítsék be a földet, hamarosan azonban látni fogjuk, hogy ehelyett egy meghatározott helyen, Sineár földjén telepednek le. Azért is zavarja majd össze Isten a nyelvüket, hogy szétváljanak, és valóban benépesítsék a földet, és ne maradjanak meg mindannyian ugyanazon a helyen. „*Féljen és rettegjen tőletek minden földi állat és minden égi madár, kezetekbe adom őket minden földi csúszómászóval és a tenger minden halával együtt. Minden, ami mozog, ami csak él, legyen a ti eledeletek. Nektek adom mindezt éppúgy, mint a zöld növényt. De húst az éltető vérral együtt ne egyetek!*” (2-4. vers). Az özönvíz előtt az emberek nem ettek húst. Isten azt mondta Ádámnak: „*Nektek adom az egész föld színén minden maghozó növényt, és minden fát, amelynek maghozó gyümölcse van: mindez legyen a ti eledeletek*” (1Mózes 1:29). Az özönvíz után azonban Isten megengedte, hogy az emberek húst is egyenek, bár a tetem vérét gondosan ki kellett folytatniuk. Isten ezt törvénybe is foglalta Mózes idejében. Érdekes, hogy ez volt egyike a törvény azon részinek, amelyet a nemzsidó gyülekezetekkel is betartattak. Ezek a gyülekezetek azt az utasítást kapták, hogy tartózkodjanak a megfulladt állattól és a vértől, a megfulladt állatnak ugyanis szervezetében maradt a vére, Isten utasítása azonban az volt, hogy úgy vágják le az állatot, hogy a vére kifolyjon, és csak utána egyenek a húsból. Az eljárás háttérben egyrészt egészségügyi megfontolások állhattak, másrészt pedig a szellemi szimbolikája. A test éltetője a vér, ily módon tehát elismerték, hogy a vér fontos az élethez. Ugyanakkor ez az eljárás is Jézus Krisztust vetítette előre, illetve az ő kiontott vérét kereszten, ahol életét adta bűneinkért. A vért tehát tiszteletben kellett tartaniuk, mert az az életet jelentette, ebből adódóan pedig fogyasztás előtt gondosan ki kellett véreztetniük az állatot. Ezt a parancsot, illetve a később Mózesnek adott törvényt, amelyben Isten megparancsolja, hogy ne igyák meg a vért, semmiképpen sem

értelmezhetjük úgy, mint ami tiltja a vérátömlesztést. Ez az értelmezés teljességgel helytelen. Az Ige tragikus torzítása ez – tragikus, mert több száz ember életébe kerül évente. Mindenkit megdöbbenett, amikor tavaly, vagyis 1978-ban egy bizonyos Jimmy Jones és egy csoport ember Guayanába utazott, ahol Jimmy Jones felhívására öngyilkosságot követtek el, illetve megölték egymást. Mindenkit megdöbbenett, hogy az emberek valamiféle vallási buzgalomból ilyen szélsőséges viselkedést produkáltak, és tömegesen követtek el öngyilkosságot, illetve sok társuk életét is kioltották. De gondoljunk csak bele, hány Jehova tanúja hal meg évente azért, mert vallási meggyőződésből nem hajlandó engedélyezni a vérátömlesztést. Hányan halnak meg közülük azért, mert ostoba módon félreértelmezik a Bibliát. Őszintén szólva, nem látok különbséget a guayanai történések, illetve a vérátömlesztés elutasítása nyomán bekövetkező halálesetek között – talán csak annyi a különbség, hogy Guayanában egyszerre halt meg sok ember, míg a másik esetben szintén sok ember veszíti életét, csak éppen egy kiterjedtebb időszakban. Épp nemrégiben kaptam levelet egy összetört szívű édesanyától. Lányánál tumort találtak, meg lehetett volna műteni, a lány azonban vallási okokra hivatkozva nem engedélyezte, hogy a műtét során, ha szükséges, vérátömlesztést is kapjon. Az orvosok pedig ilyen feltételek mellett nem vállalhatták nyugodt szívvel a nehéz műtétet. A hölgyet tehát nem műtötték meg – pár hónappal ezelőtt pedig végül meghalt. Az irodámban ott van a gyászoló édesanya levele – három kisgyermeket hagyott hátra lánya. Meghalt, mert azt gondolta, hogy Isten törvényének engedelmeskedik, pedig nem volt szó többről, mint Isten törvényének teljes félreértelmezéséről. Ő vallási meggyőződése miatt feladta az életét – pedig teljesen feleslegesen tette! Isten itt nem a vérátömlesztést tiltja meg, hanem azt, hogy véres húst fogyasszanak. Isten azt parancsolja, hogy csorgassák ki az állat véré, mielőtt esznek a húsból. A jeruzsálemi apostoli gyűlés határozatára pedig ezt az utasítást a nemzsidó gyülekezetekre is kiterjesztették. Vegyük csak észre, hogy ez jóval azelőtt volt, hogy Isten Mózesnek megadja a törvényt. Az egész háttérben az élet tisztelete áll – Isten azt akarja, hogy az ember tisztelje az életet. Isten ugyanis így folytatja: *„A benneteket éltető vért pedig számon kérem. Minden élőlénytől számon kérem azt, az embertől is. Számon kérem az ember életét: egyik embertől a másiktól. Aki ember vérént ontja, annak vérént ember ontja. Mert Isten a maga képmására alkotta az embert”* (5-6. vers). Ezen a ponton, az új civilizáció kezdetén Isten bevezeti a halálbüntetést. Az Ige azt mondja, hogy ha egy ember egy másik ember vérént ontja, az ő életét is ki kell oltani. Ez az emberi kormányzás kezdete, melynek a halálbüntetés volt az egyik alapköve. Épp a múlt héten láthattuk, milyen sokan felhördültek, amikor egy férfin, akit gyilkosság vádjával elítéltek, végrehajtották a halálbüntetést. Sokan emelték fel a hangjukat ez ellen. Nem értem azonban, hogy ugyanezek az emberek miért nem emelik fel hangjukat azok ellen a szörnyűségek ellen, amiket a szovjet kormány művel, vagy a kambodzsai népirtás ellen? Képtelen vagyok együttérezni velük, amíg ilyen következetlenek, miközben jogrendszerünk következetlenségét kritizálják. Legalább annyira kéne, hogy

aggassza őket, hány embert gyilkolnak meg a kommunisták, mint az, hány emberen hajtják végre a halálbüntetést az országunkban, mert gyilkosság vádjával bűnösnek bizonyultak. Akár tetszik, akár nem, akár egyetértünk, akár nem, a halálbüntetést Isten vezette be mint az emberi kormányzás alapját. Sajnos nem mindig igazságos, ahogy azt gyakoroljuk, ez azonban nem változtat annak tényén, hogy a halálbüntetés az emberi kormányzás alapelve.

„*Ti azért szaporodjatok, sokasodjatok, népesítsétek be a földet, sokasodjatok rajta!*” (7. vers). Isten tehát azt parancsolja az embereknek, hogy sokasodjanak, szaporodjanak, népesítsék be a földet. Érdekes, hogy azok, akik olyan elszántan kardoskodnak a halálbüntetés ellen, gyakran legalább olyan szenvedélyesen támogatják az abortuszt. Ez így nem logikus. Ez pont az ellenkezője annak, amit Isten mondott – Isten azt mondta az embereknek, hogy sokasodjanak. És Isten azt is mondta, hogy „aki ember vérént ontja, annak vérént ember ontja”. Ezek az emberek tehát éppen az ellen lobbiznak, amit Isten parancsolt - ellenzik a halálbüntetést, miközben az abortuszt támogatják. Nagyon komoly ellentmondások fedezhetők itt fel. „*Isten azt mondta Noénak és fiainak: Íme, szövetségre lépek veletek és utódaitokkal*” (9. vers). Ez Isten szövetségének kezdete az emberrel. Isten később Ábrahámval is szövetségre lépett – megígérte neki, hogy ő lesz majd annak a népnek a szülőatyja, akin keresztül eljön a messiás. Később a törvényen keresztül Isten népével is szövetségre lépett. A szövetség arra szolgált, hogy lefedtesse Isten és az ember kapcsolatának alapjait. Az egyik oldalon ott áll a szent, igaz és végtelen Isten, a másik oldalon pedig a bűnös és véges ember. Vajon hogyan is lehet a kettőt valaha is összetalálkoztatni? Hogyan válhat egyé a véges és bűnös ember a végtelen és igaz Istennel? Valamilyen módon az embert meg kell tisztítani bűneitől, hogy közösségben lehessen a szent és igaz Istennel. Amikor az Ószövetségben Isten szövetséget kötött Izráel népével, a vétékáldozatot rendelte el, amely elfedezte bűneiket, így közösségben lehettek Istennel. Az a szövetség azonban megfeneklett – nem azért, mert Isten hűtlen volt népéhez, hanem azért, mert az ember volt hűtlen a szövetséghez és Istenhez. Ezért így szólt Isten: „*Eljön az az idő – így szól az Úr -, amikor új szövetséget kötök Izráel és Júda házával (...) Törvényemet a belsejükbe helyezem, szívükbe írom be*” (Jer. 31:31,33). Ha az első szövetség elegendő lett volna, nem lett volna szükség egy új szövetségre. De még Jeremiás is, aki a régi szövetség alatt élt, felismerte, hogy az a szövetség nem működik – nem tud működni, mert az ember hűtlen, és újra meg újra ellenszegül Isten akaratának. Ezért Isten egy új szövetséget hozott létre, amely nem az ember hűségén alapszik, hanem Isten hűségén. A mi kapcsolatunk tehát Istennel Jézus Krisztuson keresztül egy olyan szövetségen belül valósul meg, amely Isten hűségére épül. Megtisztulok bűneimtől, ha egyszerűen csak hiszek és bízek az ő fiában. A régi szövetség nem működött, mert attól függött, mennyire hűségesen tartja meg az ember Isten törvényeit. Az ember pedig hűtlennek bizonyult. Az új szövetség azonban működik, és mindig is működni fog, mert Isten hűségére épül, Isten pedig hűséges, és mindig megtartja a szövetséget, amit Jézus

Krisztuson keresztül velünk kötött. Ez tehát a kezdete Isten és ember szövetségének – Isten maga kötötte meg ezt a szövetséget Noéval az özönvíz után, és kijelentette: *„Íme szövetségre lépek veletek és utódaitokkal, meg minden élőlényel, amely veletek van: madárral, állattal és minden földi élőlényel, mindennel, ami a bárkából kijött, minden földi élőlényel. Szövetségre lépek veletek, és semmi sem pusztul el többé az özönvíz miatt, mert nem lesz többé özönvíz a föld elpusztítására. Majd azt mondta Isten: Ez a jele a szövetségnek, amit én szerzek veletek és minden élőlényel, amely veletek van, minden nemzedékkel, örökre: szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök. Amikor felhőt borítok a földre, és feltűnik az ív a felhőn, akkor visszaemlékezem a szövetségre, amelyet kötöttem veletek és minden élőlényel, amely testben él, és nem lesz többé a víz özönvízzé minden test pusztulására. Ha ott lesz az ív a felhőn, látni fogom és visszaemlékezem az örök szövetségre, amelyet Isten kötött minden élőlényel, amely testben él a földön. Akkor ezt mondta Isten Noénak: Ez annak a szövetségnek a jele, amelyet minden földi élővel kötöttem”* (9-17. vers). Az özönvíz előtt soha nem jelent meg szivárvány az égen mert soha nem esett az eső. Isten azonban szivárványt adott az özönvíz után – ahogy az esőcseppek megtörik a fényt. A szivárvány Isten ígéretének jelképe, hogy soha többé nem pusztítja el a földet újabb özönvízzel. Isten nem azt ígéri, hogy nem lesznek helyi árvizek, de szavát adja, hogy a földet nem pusztítja el újabb világméretű áradat. A föld egy napon elpusztul ugyan, bár nem özönvízben, hanem az atomok széthullásával, ahogy azt Péter leírja. Érdekes, hogy amikor János megpillantja Isten trónját, azt írja, hogy *„a trónus körül szivárvány volt, amely pedig a smaragdhoz látszott hasonlónak”* (Jel. 4:3). Ott a mennyben tehát ismét visszaköszön a szivárvány, amely emlékeztet Isten szövetségére az emberrel. Természetesen a mennyben látható szivárvány valószínűleg az új szövetségre emlékeztet, amelynek Jézus Krisztuson keresztül lehetünk részesei, hiszen azon szövetség alapján állhatunk majd a mennyben Isten előtt, amit Isten velünk Jézus Krisztuson keresztül kötött.

„Ezek voltak Noé fiai, akik kijöttek a bárkából: Sém, Hám és Jáfet. Hám Kánaán ősatya” (18. vers). Kánaán nem az első fia volt Hámnak, hanem valószínűleg negyedik, vagy ötödik fia. Kánaán tulajdonképpen Hám legfiatalabb fia volt, valami miatt azonban Noé majd megátkozta. Valószínűleg ezért is tartja fontosnak az Ige, hogy említést tegyen róla mint Hám fia. *„Ezek hárman Noé fiai. És ezek népesítették be az egész földet. Noé elkezdte a földet művelni, és szőlőt ültetett. Egyszer bort ivott, megrészegetett, és mezítelenre vetkőzött a sátrában”* (19-21. vers). Egyesek ezen a ponton védeni próbálják Noét, és azt mondják, hogy bizony az özönvíz előtt még nem ismerték az erjesztési eljárást, vagyis Noé maga is meglepődött, hogy megrészegetett az italtól. Nincs azonban egy olyan tudományos bizonyítékunk sem, amely arra engedne következtetni, hogy ilyen szempontból más állapotok uralkodtak volna a földön az özönvíz előtt, mint az özönvizet követően. Ez az elképzelés tehát nem megalapozott, nem tudhatjuk biztosan. A lényeg azonban, hogy Noé megrészegetett az italtól, és mezítelenül feküdt

sátrában. *„Hám, Kánaán ősatyja, meglátta apja szemérmét, és elmondta kintlevő két testvérének”* (22. vers). A héber eredetiben használt megfogalmazás mintha azt is sugallná, hogy Hám lázadt az apja ellen, és bizonyos értelemben örült annak, hogy apját ilyen állapotban találta. Kapva kapott is az alkalmon, azonnal elmondta testvéreinek, hogy apját megszegyenítse. *„Akkor Sém és Jáfet fogták a ruháját, a vállukra terítették, s háttal bemenne, betakarták apjuk szemérmét, de elfordították arcukat, és így nem látták apjuk szemérmét”* (23. vers) – ők tisztelték apjukat. *„Amikor Noé kijózanodott mámorából, és megtudta, hogy mit tett vele a kisebbik fia, ezt mondta: Átkozott Kánaán!”* – vegyük észre, hogy Noé nem név szerint Hámot átkozza, hanem Hám legkisebb fiát említi: *„Átkozott Kánaán!”*. *„Szolgák szolgálja lesz testvérei között!”* (24-25. vers). *„Ezután ezt mondta: Áldott az Úr, Sémnek Istene! Legyen Kánaán a szolgálja! Terjessze ki Isten Jáfetet, lakjék Sém sátraiban, legyen Kánaán a szolgálja!”* (26-27. vers).

Vajon miért átkozza meg Noé Kánaánt, amikor mindezt nem Kánaán, hanem Hám követte el ellene? Olyan próféciáról van itt szó, amely az emberi jellemvonások beható tanulmányozásán alapszik. A beható tanulmányozás eredményeként ugyanis sokszor előre meg lehet jósolni, mit eredményez majd az a bizonyos jellemvonás az ember életében. Vannak például olyan gyerekek, akik esetében már előre érzi az ember, hogy bajba fognak kerülni később az életükben. Miért? Mert látjuk, hogyan kezelik a fölöttük álló tekintélyt, milyen a hozzáállásuk – és érezzük, hogy később ebből baj lesz, mert lázadnak a felettük álló személy ellen. Vannak tehát olyan jellemvonások, amelyek vizsgálatával nagyjából megjósolhatjuk, mit tartogat az adott ember számára a jövő. Kétségtelen, hogy Noé felfedezte Kánaánban apja, Hám számos jellemvonását, és levonta belőlük a következtetést Kánaán jövőjére. Sokáig igencsak elterjedt volt az a nagyon furcsa és egyáltalán nem igei alapokon álló tanítás, mely szerint Noé átka azt eredményezte, hogy Kánaán sötét bőrűvé vált, így a feketék egy alacsonyabb rendű fajt képviselnek. Egészen a közelmúltig a Mormon Egyház is ragaszkodott ehhez a tanításhoz – olyannyira, hogy sötét bőrű férfi nem tölthetett be papi funkciót a mormon egyházban. Szomorú, de igencsak széles körben elterjedt elképzelés volt ez egy időben. Pedig nincs semmiféle igei alapja! Isten mindannyiunkat egyenlőnek teremtett, és a bőrszínemnek semmi köze jellememhez, illetve a szívem állapotához. Nem bőrszínem miatt leszek közelebb Istenhez, vagy kerülök távolabb tőle, és nem bőrszínem határozza meg sorsomat – sőt az sem, hogy nekem például fehér a bőröm és kopasz is vagyok ennek tetejébe! Az effajta igeértelmezés tragikus, és szörnyűséges módon azt eredményezte, hogy alacsonyabb rendűként kezeljék a sötét bőrű embereket. Úgy örülök, hogy ez a minősíthetetlen igeértelmezés mára szinte teljesen eltűnt, bár akadnak olyanok, akik még mindig makacsul ragaszkodnak hozzá. Legtöbben azonban már eljutottunk arra a csodálatos felismerésre, hogy mindannyian testvérek vagyunk. És Jézus Krisztusban *„nincs többé görög, és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus”* (Kolossé 3:11). Mivel azonban sokan sokáig egy torz tanítás szerint cselekedtek, sok feketében ellenérzést váltottak

ki az egyház, a kereszténység, sőt maga Jézus Krisztussal szemben, hiszen keresztény körökben is sokan képviselték ezt a tanítást. Ez pedig kimondhatatlanul szomorú, mert sok embert tartott mindez távol attól, hogy megismerjék Isten szeretetét, illetve Isten Lelkének erejét, és megtapasztalhassák, ahogy Isten megváltoztatja az életüket, és szeretetet, örömet, illetve békességet ad nekik.

Sok olyan dolog van az emberiség történetében, sőt konkrétan az egyháztörténelemben, ami miatt szégyenlem magam. Meg sem próbálok az egyháztörténelem védelmére kelni, és egyszerűen nem értem, hogy egyesek miért tartják a történelmi egyházakat az igei igazság fokmérőinek. Mintha a történelmi egyháznak mindig mindenben igaza lett volna. Pedig egyes elképzelései utálatosak Isten előtt. A pogány bálványimádás bevezetése, és egyes gyakorlatok – ezek is a történelmi egyházhoz kapcsolódnak. Ezért örülök, hogy engem személy szerint nem azonosítanak a történelmi egyházzal – mi előről kezdhetjük: kutathatjuk az Igét, és felfedezhetjük a valóban igei mintákat anélkül, hogy a történelmi egyház hibái és helytelen gyakorlatai megkötnék a kezünket. Olyan jó, hogy van lehetőségünk újra kezdeni, tiszta lappal indítani! Szégyenemben elpirulok, amikor a történelmi egyházra nézek. Meg sem próbálok a védelmére kelni, mert helytelen volt, amit tett. Helytelenül bánt a zsidókkal, helytelenül bánt a sötét bőrűekkel, helytelenül járt el, amikor bálványimádást vezetett be, és amikor átvette a babiloni vallási rendszer elemeit. Az Ige magyarázatának terén is olyan sok mindenben tévedett. Miért is utasítanám el az elragadtatás dicsőséges tanítását pusztán azért, mert ezt nem tanítja a történelmi egyház! A történelmi egyház számos tanítását elutasítom, mert helytelen és nincs igei alapja. Az a tény tehát, hogy a történelmi egyház nem tanítja az elragadtatást, legkevésbé sem befolyásolja hitemet. Ők bizony sok olyat tanítanak és gyakorolnak, amiben én nem hiszek. Másrészt pedig hiszek például a Szentlélek ajándékaiban, amelyek működnek egy hívő életében – pedig ezt sem tanítja a történelmi egyház. Akadnak olyanok, akik folyamatosan az elragadtatásról vitáznak, és azzal érvelnek, hogy ez nem része a történelmi egyház tanításának. Erre csak azt tudom mondani, hogy ha te a történelmi egyház tanításához akarsz ragaszkodni, az a te dolgod, én azonban hálás vagyok, hogy újra kezdek, hogy mindentől függetlenül vizsgálhatom a Bibliát, hogy előítéletek és előzetes feltételezések nélkül olvashatom. Szeretném egyszerűen csak engedni, hogy Isten Igéje közvetlenül szóljon hozzám, hogy szóljon a szívemhez. Hálás vagyok, hogy újra kezdek. Hálás vagyok az új bortömlőkért, amelyek megtartják Isten Lelkének új borát, amelyet szeretne ezekben a napokban kiönteni. Örülök, hogy nem vagyunk hagyományokhoz kötve – Isten óvjon bennünket attól, hogy kialakítsuk saját hagyományainkat, hadd maradjunk rugalmasak és nyitottak, nehogy megkeményedjenek, és rugalmatlanná váljanak bortömlőink. És ha én egyszer meghalok, és az Úr még nem jött vissza, és egy napon valaki felfedez egy szükségletet a gyülekezetben, és új módon szeretne kinyúlani az emberek felé, ha valaki erre azt találja mondani, hogy Chuck ezt nem így csinálta, figyelmeztetek, mérges leszek! Hiszen nem az a cél, hogy kialakítsuk saját hagyományainkat, hanem

hogy mindig kövessük Isten Szentlelkét – hogy arra menjünk, amerre ő megy. Maradjunk tehát rugalmasak és nyitottak! Isten csodálatosan munkálkodik közöttünk, mi pedig ebben örvendezünk. Ez viszont nem azt jelenti, hogy mindig ugyanaz lesz például a dicsőítés menete, mint most. Egyszerűen csak legyünk nyitottak Isten vezetésére.

Noé tehát megátkozta Kánaánt. Kánaánról tudnunk kell, hogy tőle származtak a Kánaán területén élő népek – az emóriai, a jebúsiak, stb. Ők tehát Kánaánban telepedtek le – azon a földön, amit később Isten Ábrahámnak és leszármazottainak Ábrahámnak tett ígérésében. A Kánaán területén élő népek ősatya Kánaán volt, az afrikai kontinenst pedig Hám további leszármazottai népesítették be. *„Az özönvíz után Noé még háromszázötven évig élt”* (28. vers) – vagyis szinte Ábrahám idejéig. Fia Sém pedig még 75 évig élt azt követően, hogy Ábrahám elhagyta Háránt, vagyis Sém tulajdonképpen Ábrahám kortársa volt. Ha jól megvizsgáljuk a nemzetségtáblázatot, láthatjuk, hogy Ádám egész Noé édesapjának idejéig élt, vagyis lehetett alkalma arra, hogy személyesen meséljen Noé édesapjának a teremtésről és az Éden kertjéről. Noé ezután továbbadhatta a történetet saját fiának, Sémnek, aki életben volt még Ábrahám idejében, és elmesélhette a hallottakat Ábrahámnak. A történet tehát viszonylag kevés emberen keresztül jutott el Ábrahámhoz. *„Noé teljes életkora kilencszázötven év volt, amikor meghalt”* (29. vers).